HYPERION
VIRGIL
MAZILESCU
VA FI LINISTE
VA FI SEARĂ
CR
CARTEA
ROMÂNEASCĂ

HYPERION

virgil mazilescu

va fi liniște
va fi seară

cartea românească
1977

Coperta seriei de *Dumitru Ristea*

prefață

şi după ce am inventat poezia într-o încăpere clandestină din adîncul pămînturilor sterpe - curajul şi puterea (omenească) s-au topit ca aburul

şi altceva în afară de faptul că m-am născut şi că trăiesc şi că probabil voi muri cutremurîndu-mă (ceea ce dealtfel am vrut să spun şi acum doi ani şi acum trei ani de zile) deocamdată vai nu pot spune

îmi reiau prin urmare vechea limbă: începând chiar din clipa de față. o sucesc o mângăi o bat cu sete. dar sintagmele stranii în care (se spunea că) sufletul meu doarme ca într-o vizuină pierdută nu mă mai ademenesc. degetele subțiri care vor săpa canale-n pădure şi se vor întoarce acolo mereu şi vor intra încetul cu încetul în putrefacție? degetele subțiri nu mă mai tulbură

ar putea fi el arpentorul

asta ne-ar trebui mai întîi : să pice unul din smirna
sau din rodos unul cu memorie feroce
și pe motiv că viața este întrucîtva insezisabilă
și că viața este vagă – prin urmare - și așa cum este
să-nceapă el măsurători precise

ar putea fi el arpentorul ? măcar toboșarul ?
ar avea degetele lui capacitatea aceea rar întîlnită
de a înflori – mirabile visu – la o simplă și pură atingere ?
nu știm nimic și se vede că nu vom ști niciodată

și nimeni nu pică din smirna și nimeni din rodos
nimeni și nimic niciodată „și focul
pe care l-au învelit ale primăverii largi ape”

serbările

1

cobori din cînd în cînd în sat cu pași de stinsă
fanfară : un băiețandru.
ecoul fără sfîrșit al dulgherilor
un păianjen cu creasta de aur
și chiar cele mai mărunte și mai puțin respectuoase
dintre in-
sectele ținutului (ale auzului) coboară odată cu tine.

2

și n-ai să uiți : pe marele hipodrom din spatele casei tale (printre arbori ocrotiți de lege) se petrec uneori întîmplări cu totul

neobișnuite. astfel într-o dimineață lacomă (atît de ploioasă și atît de lacomă) un cal a deschis încet ușa grajdului și-a desfăcut aripile și a zburat. pe urma lui cei șase paznici nu l-au prins nici astăzi.

3

lași cartea să-ți alunece ușor din mînă
plutești printre mari umbre civilizatoare.

***

„ce-i spune un perete altui perete altui perete cînd se-ntîlnesc la colț”
ce-i spune tristețea mea broaștei care se leagănă se leagănă
ce faci dragostea mea dacă refuz și acum să vorbesc
ce frumoasă toamnă ce despărțire ce înviere

***

nisip și pietre
ne șoptește zidarul

să vă fac eu o casă
cum nu s-a mai văzut

scînduri și cuie
ne șoptește la ureche zidarul

prin aerul tot mai rece
sub ploaia tot mai întunecată

prima poveste pentru ștefana

pisica va deschide iar fereastra
pisica verde şi proaspătă ca iarba
şi în odaia pustie se va strecura
şi la picioarele stăpînului se va încolăci

dormi dormi somnul te duce de pe lume
te spală şi te piaptănă şi te împarte
copiilor săraci te-am şi uitat

şi ploaia va deschide iar fereastra
ploaia verde şi proaspătă ca iarba
şi în odaia pustie se va strecura
şi la picioarele stăpînului se va încolăci

dormi dormi somnul te duce de pe lume
te spală şi te piaptănă şi te împarte
copiilor săraci te-am şi uitat

şi moartea a deschis încet fereastra
moartea verde şi proaspătă ca iarba
şi în odaia pustie s-a strecurat
şi la picioarele stăpînului s-a încolăcit

oameni

o lăudabilă unitate de vederi (ca să-i spunem pe nume)
ne-a tulburat azi sufletele frumoși cu toții
și demni și loiali mai cu seamă

senzația unora și certitudinea altora ? oameni cu toții
ai bunului dumnezeu fără îndoială : oameni
care-și justifică existența unitate de vederi lăudabilă

***

în ochii celui ce privește și privește fără să ne vadă
în călătoria ca un bici de aramă ca o trompetă lungă
în depoziția ca o bătaie de aripă ca un fum peste case
în gustul și în pipăitul acestui act insondabil îndură-te
îndură-te de mine o ! noapte
în noaptea senină și în palida groapă cu resturi
în tot ce înaintează o ! noapte

de pe corabie

vine o vreme a cireșelor putrede
vine un timp al augustei antoniniana
timp nesfîrșit indecent
de pe corabie fă-mi semn pentru ultima oară

noi avem dinți falși ei au numai și numai
dinți adevărați - ei au întotdeauna dreptate
și ne vor roade oasele ca și cum ar mirosi pe îndelete
patru cinci petale de trandafir în aprilie

dacă aș putea să-ți spun cît de mult te iubesc
nu știu nimic despre tine „aliorul și mătrăguna
îmi sînt mai aproape” un timp nesfîrșit indecent
de pe corabie fă-mi semn pentru ultima oară

sub stele reci

ar fi putut găsi un loc și drumul
pînă la el : mici așezări de țară
sub stele reci - și despre felul cum

ah despre felul cum se-ncheagă sîngele
pe buze la un semn tăcut al morții
ar fi găsit exemple în istorie

***

cît de limpede știu unii să prezinte lucrurile - chiar și pe cele
de mult mai mică importanță ei reușesc într-adevăr
să ni le facă inteligibile și foarte foarte dragi
astfel că în prezența lor totul capătă (cum îndeobște se zice)
aureola serenității - ei sînt mîndria și oglinda lumii

și alții care confundă floarea de cactus cu înțepătura
zilelor ploioase alții
care trec uneori pe stradă fără să-și recunosacă prietenii
și murmură bună dimineața bună ziua bună seara cînd intră
în debitul de tutun ca să cumpere becuri electrice doamne
etc. doamne etc. ei sînt rușinea și sînt spaima noastră

legendă

urme foarte adînci pe zăpadă
mulțumirea așchia asta în carne
lumina tulbure a lunii februarie
nici vorbă nici vorbă nici vorbă

ne întorceam dintr-o călătorie obișnuită
mai aveam cîteva ceasuri de mers
prin zăpada și prin lumina tulbure
a lunii februarie nici vorbă

și cînd am ajuns la marginea pădurii
și cînd am aprins focul din nou
le-am simțit răsuflarea în ceafă
doi călăreți falnici și lîngă ei umbra

celui de-al treilea (pirpiriul) atîrnînd
ca o blană rece de cîine ca un stindard
urme cît se poate de vizibile pe zăpadă
și lumina tulbure a lunii februarie

ne-am uitat cu subînțeles unii la alții
am deschis repede cartea cum ai deschide
fereastra dinspre grădină în zorii zilei
cîștiguri și pierderi scria acolo negru pe alb

dar într-o limbă de care nu ne mai aminteam
cîștiguri și pierderi scria - într-un timp
care de mult timp nu mai era al nostru

obiceiul de a rupe hîrtiile destinate viitorului

pentru că își luase obiceiul să rupă una cîte una (la intervale nu prea mari) hîrtiile și feluritele chitanțe destinate viitorului - i se năzărea dintr-odată că vede strălucirea apuselor zile deschizîndu-se în fața lui ca o rană sau ca o pîlnie de obuz în care i-ar fi murit rînd pe rînd toți prietenii. dacă se întorcea noaptea acasă vedea cu jale cum năvălesc asinii și boii din vis peste o vegetație arsă - numai scrum și aducere aminte. și cu toate acestea urechile lui în flăcări captau fără întrerupere semnalul. era unul și același semnal: întoarce-te întoarce-te. erau ochii lui în flăcări. a pus atunci mîna pe o crenguță de mesteacăn : și-a luat începișor rămas bun. o crenguță întîmplătoare de mesteacăn. apoi (înalt și cu haina pe umeri) nici n-a mai așteptat minunea - cînd vîntul i-a trimis prin fereastra regală fum de trestie și rămășițe ale părului tău, melancolie ! a cunoscut fericirea

deplină și a ajuns la țintă cu mult înaintea propriului
său sfîrșit înecat în lacrimi.

epidaur

lui eugen jebeleanu

noaptea păduri întregi am doborît cu securea
cuie am bătut cu ciocanul cît e noaptea de lungă

și fără ajutorul nimănui
se prăbușesc atunci cînd vine vremea în praf și în pulbere
lîngă tufele de mărăcini înfloriți să se prăbușească : albele

pietre peste albele pietre. au bătut singure cuie în lemnul
ce orb și cu umilință la adăpostul iubirii se naște. vai singure
vor înghiți cuiele într-o noapte. vor incendia lemnul ce orb
și cu umilință. orb și cu umilință...

lîngă tufele de mărăcini în floare singure să se prăbușească

pînă și zîmbetul

ea e femeia din vis. pe cînd străbăteam
o zonă alburie lăptoasă prin anii mai tineri
carența și pavăza înțelepciunii carența și pavăza.

și brusc s-a ivit. o gură de aer (ai fi zis)
sîngele ei de pretutindeni și dintotdeauna. picioarele ei
ca două lungi strigăte ale morții pe nisip.

și o precizie cu adevărat înspăimîntătoare. pînă și zîmbetul.

dealuri și văi și cîmpii

apă v-am dat sufletul unde v-a fost
unde pîlpîi tu sufletul meu și în care
parte a lumii vînează acum vînătorii

dacă privesc - haina mea este chiar frica
dacă privesc dealuri și văi și cîmpii

***

o după-amiază cu grădini cu ascunzișuri vesele
o construcție înaltă și fără ferestre
tu palid și gol te nășteai și cu buzele
pe fruntea pe buzele bătrînului astru

un vechi slujitor pe mare un prieten
al comerțului și al tuturor meseriilor
tu palid și gol te nășteai și cu buzele
pe fruntea pe buzele bătrînului astru

***

viață moarte viață moarte
pentru că ne-am despărțit pînă acum de o mie de ori
pentru că ne-am despărțit de o mie două sute patruzeci
și patru de ori
noi nu ne mai putem despărți niciodată niciodată
oh salvie levănțică iasomie trandafir

speranța

răspunde la marile și micile strigăte sînge
bea numai cald : oribilă este speranța
oribilă este
sub cerul mai galben ca frunza ca floarea

să-ntind acum mîna (oribilă ah
și devastatoare) fiindcă uitasem
cum se întinde o mînă și cum se retrage

cum se întinde o mînă și cum se retrage
sub cerul mai galben ca frunza
mai galben ca floarea

șatov

ei au lumea lor și lumea asta a lor îmi face greață
și chiar cu o cutie goală de conserve în gură sînt gata să urlu
și chiar cu o bombă în măduva șirei spinării sînt gata să urlu
că au lumea lor și că lumea asta a lor îmi face greață

kirillov

cît de bine și-a ales mijloacele. cît de exact a continuat
să-și bea el ceaiul. paisprezece pași înainte
și paisprezece pași înapoi. peste o inimă de-a pururi moartă.

deviza lui : alături și peste și dincolo.

stepan trofimovici verhovenski

venise prin perete. prin mortarul
vechi scorojit sfărîmicios. vorbeai de doi ani de zile cu umbra
nefericirii tale. nimic nu se auzea nimic
nu se vedea. „retează-i vinele” ți-a spus. „și cît mai repede”.

nikolai stavroghin

un semn că pe zi ce trece destinul se luminează
nici lupte nu vor avea loc nici oboseala
nu va mai fi pusă în cumpănă ah da
o veche liniște un vierme al prezentului

cîtă limpiditate - lațul
momentul potrivit și gîtul vorbe vorbe
care cu foarte multă vreme înaintea
nașterii mele trebuie să fi existat

așa cum există pământul și cerul și norii
pământul și cerul și apele iarba lumina

copilăria lui franz kafka

dacă într-o bună zi micuțul franz kafka ar fi vrut
să se întindă la soare pe o scîndură mîncată de ploi
și să stea pe scîndura aceea cu pieptul și cu mațele
desfăcute la soare și mai tîrziu să se ridice alene și
s-o pornească de-a lungul șinelor de cale ferată care
taie praga în două - poate că viitorul

poate că părinții lui (despre care nu știm chiar
totul : pentru că nu se știe dacă max brod a păstrat
cu sfințenie chiar toate manuscrisele) i-ar fi dat voie
pînă la urmă (dar numai după o lungă și matură
chibzuință) să se întindă la soare pe scîndura aceea
mîncată de ploi și să stea cu pieptul și cu mațele
desfăcute la soare

și mai tîrziu să se ridice alene și s-o pornească
de-a lungul șinelor de cale ferată care taie praga
în două - și atunci poate că viitorul

a doua poveste pentru ștefana

iese de după magazie un înger și se înclină
se uită la stînga - nimeni acolo
se uită la dreapta - absolut nimeni

totuși e grea viața pe pământ murmură el

de cînd au încetat să mai creadă în îngeri
muritorii visează cu toții să-și arboreze
cîte o pană de-a noastră la butonieră la panglica pălăriei

ne prind în somn au cîini de vînătoare și procedee
aproape savante și o foarte subtilă tehnică fără doar și poate
dealtfel noi nu existăm decît în timpul somnului

*

iese de după magazie un copil și se înclină
se uită la stînga - îngerul adormit în fotoliu
se uită la dreapta - îngerul adormit în fotoliu

șmecheri s-au mai făcut și îngerii ăștia murmură copilul
scoate pe ascuns foarfeca și haț haț cele două capete
apoi aleargă să vadă care este îngerul și care este fantoma

a treia poveste pentru ștefana

noapte de noapte se aud pași grăbiți prin bucătărie
și uite așa se trezește cu mersul și cu scîncetele ei steaua
rătăcită la noi în casă - aveam eu oarecum bănuiala
că prea de timpuriu s-a desprins din năvoadele cerului

astăzi primejdii mari o pîndesc : motanul nostru de pildă
ar putea să-i ronțăie într-o clipă urechile nasul cît zmeura

miere pe limbă

ca să-și poată aminti mai bine el trebuie să învețe să uite.
să învețe pe ruptelea. zi și noapte - fără să se oprească.
doamne (își spune el de la o vreme) ce îndeletnicire caraghioasă
mai am și eu. ce meserie grea. la urma urmei : ce ruină doamne.

și vine de departe ? păi vine de departe
vine plîngînd în hohote și se înăbușe
de-atîta miere dulce pe limbă și nu are
nici înger care să-l păzească. și nu are
nici înger care să-l păzească noaptea.

lacrimile lui seamănă cu niște mari cu niște foarte mari
alunecări de teren : cu niște mici cu niște infime - aproape
invizibile
semințe colorate ale veacului.

sfîrșitul anotimpului

o ! poveste a celor vii „a celor încă nenăscuți” - și altfel
bucată cu bucată mi-au alcătuit existența.

ureche de cîine întinsă în zori pe trei tobe. lîngă perdeaua
care se ridică. să lovesc repede tot mai repede

pînă sînt eu însumi lovit peste fălci : iată (s-ar zice) un privilegiu.
să pun curse șoarecilor din cămară. să pun curse vîntului negru

cîmpiei luminilor reci instinctului rece. să deschid
ochii. exact în clipa în care nimeni nu se mai aștepta.

magie

sub stînca-nzăpezită din privirile
fericiților lumii acesteia
un singur cuvînt îmi ajunge
o vorbă mică mică și îmi recapăt curajul

cuvintele unui prieten

dincolo de ceea ce știu și pot pune în practică se
înalță ceea ce nu știu și nu pot pune în practică
și dincolo de ceea ce nu știu și nu pot pune în
practică vă ridicați voi firave umbre. și pare-se
că n-am de ales : întrucît nici prin întoarcere - adică
prin renunțarea la elementul actual și viabil și prin
căderea (bine stăpînită acum) într-o cu totul altă
configurație * nu s-ar putea ajunge la un alt rezultat.
dar nici prin refuz ori prin tactica blîndei amînări de
pe azi pe mîine. dar nici prin întuneric și nici prin
lumină. fie
muzica numelui treptele numelui vostru

„mi se spunea : vei învinge cînd te vei supune
m-am supus și am găsit cenușa
mi se spunea : vei învinge cînd vei iubi

* adică într-o altă lume și într-un alt vis

am iubit și am găsit cenușa
mi se spunea : vei învinge cînd vei lăsa astă viață
am lăsat-o și am găsit cenușa”

muzica numelui treptele numelui vostru

(sînt cuvintele unui prieten care de multă vreme
se străduiește
să vadă cît mai limpede. să-și înțeleagă semenii.
drept și fără sfială
să pășească. le-am auzit într-o seară și cred
că nu le voi uita niciodată.)

***

încet și mai repede amar și dulce e vremea
și oriîncotro se întorc din obișnuință privirile
o fisură ele zăresc un fel de măruntă retorică
bună la toate - pentru că altfel nu poți să crezi. și cine

stă acolo pe marginea prăpastiei și spune și vorbește
uitîndu-se întruna la ceas ca un bătrîn cuprins de spaimă
la căderea nopții ? gîndurile lui mai stinse decît o lumînare
stinsă. ibi sunt leones ? acolo se întretaie practic cele două

zone : a vieții și a încrederii incomensurabile
în eternitate. acolo cresc flori. ibi sunt leones.

***

fără teamă fără uimire. am nădăjduit o clipă
că zidarul nu-și cunoaște meseria. că salahorul va fi ultimul
care să pună umărul aici fără teamă și fără uimire

ziceau. trandafirul - ziceau. am rîs și (astfel)
am plîns : după natura împrejurărilor. am vrut
să trec neobservat. sacru. nădăjduisem o clipă

***

amintiri care au prins rădăcini într-o groapă
frumos le stă lor acolo n-avem ce spune
cu mici chirăituri vesele înăbușindu-se unele pe altele
frumos și bine le stă și nici prin gînd nu le trece că lumina
e cîinele asmuțit de zei pe urmele ticăloaselor amintiri
amintiri ca și cum ne-am sprijini cu fruntea de un perete

***

perechi perechi se legănau la orizont în ștreangul zilei
vorbeau ca morții în praf deși morți nu erau
își însușiseră un fel de limbaj subiacent - al adorației

nici acuma nu e prea tîrziu nici acuma
dangătul norilor o ! măruntă iluzie-n ștreangul zilei
și convoiul care se duce o ! măruntă iluzie-n ștreangul zilei
pe toate căile viața mă previne mă avertizează

coline verzi

în stînga am cuvintele în dreapta puterea

să fie doar a mea să fie doar o tîrfă pieptănîndu-se
cu lungi mișcări la lumina stelelor să fie cîteodată și mamă
„nu te gîndi la amănunte dragule”

dar nu te mai gîndi la amănunte dragule
nu te gîndi nici la scheunatul inimii pe vreme de ploaie
nu te gîndi la rotițele desprinse din mecanismul ancestral

și pleacă departe departe cît mielul este într-adevăr fiul mielului
departe printre coline veri și gospodării în floare
pleacă și lasă-mă într-un urlet într-o pace fără de margini

nu te gîndi la scheunatul inimii pe vreme de ploaie
în stînga tu ai cuvintele în dreapta puterea

***

ca razele de dimineață ale soarelui este muzica
din jurul meu - proaspătă și vioaie și bestială
cu măsură
stau și mă gândesc în liniște la cele ce am făcut

ca razele de dimineață ale soarelui este muzica
din jurul meu - proaspătă și vioaie și bestială
cu măsură
stau și mă gândesc în liniște la cele ce am făcut

o mare groapă comună

(copil fiind : șarpe cu pălăriuță) din gură cad mereu cărnuri
lungi de toamnă pînă într-o bună zi cînd spre uimirea tuturor
laba echilibrului peste ceafă : bum. desigur spre o altă viață.

trebuie să existe undeva o mare groapă comună unde zac și
respiră uneltele noastre pe care le țin strîns strîns alte suflete
jucîndu-se cu metalul lor ruginit. și iov în pustiu : nemernicul cu
flori de toamnă-n gură de ce să fie

dar de ce să nu fie el frate cu struțul cu șacalul. fără îndoială
în altă lume în alt vis.

lecția mea : o tu simplitate

un zîmbet ca un cui violaceu în palmă după ce am părăsit
pentru o vreme arta înaltă a descrierii. întunericul viața noastră
fără brațe (emblema coboară pe fluviul drag) lecția mea : o tu
simplitate plină de respect.

și mai tîrziu să cobori cu un zîmbet ca un cui violaceu în palma
larg desfăcută și zîmbetul să se ascundă totuși în gestul care nu
poate fi făcut a doua oară

pentru că nu poate fi vorba despre iertarea crimelor ci numai
despre macul îngropat care se cațără și plînge

sau despre femeia palidă pierzîndu-se într-o dimineață luminoasă
în lanul de porumb - sandale înalte pe drum cizme albastre.

visul

în sfîrșit pe străzi în canale sărbătoarea împăcării cu animalele.
în sfîrșit ilalilu hauhau isatosuri. de opt zile te implor în
limbă animală - ilalilu hauhau isatosuri.

cel mai înălțător imn : șoarecele.

din grămada de ochi înviază un ochi se ridică și ne vorbește. și
tu totuși exiști dulce gleznă făcută din cîteva vorbe mari căzute
în desuetudine în viciu. de acum înainte doar rănile patului.

flori albastre

nici o mîngîiere și flori albastre și nici o vorbă. mîna va crede
că visează - las-o. limba doarme de nouă ani între maluri -
las-o. flori albastre da înspăimîntătoare flori albastre și mai ales
nici o vorbă : cuțit lîngă cuțit.

gura ta ca un semnal rătăcit

atunci : creierul meu printre cutele cerești. și uneori mai cred că voi pleca singur departe să ascult tristețea puiului de lup. iarna

va dărîma suflete peste suflete. oasele tuturor începuturilor din nou vor începe să fluiere - și atunci : gura ta ca un semnal rătăcit

prietenii

de rana pe care am pierdut-o noi mereu în somn - da
pasărea oprită pe cer ca o rană. și ultimele noastre
dorințe ocolind orașul învăluite în mare teamă.

da uneori cînd mă gîndesc la noi trebuie să primesc
din nou legea : în genunchi și pe coate. o cine sîntem
noi iubiții mei dar cum sîntem noi pentru că sîntem
încă puțini și trebuia să ne fi dat seama. unul singur
mai așteaptă doborît ca un copil regesc pe treptele
scării de jale - acolo mai aproape decît mierea și
mai departe decît tot ce se poate numi groază ori
indiferență

și mai aproape decît acest pocnet minunat. lui să-i
cadă o lacrimă el să-și sape cu furie un mormînt în
urechi : i se vor trimite cuvinte într-o căruță de cu-
vinte trasă de cuvinte. va fi liniște va fi seară.

o pedeapsă de care vor atîrna
cîteva lanțuri sfinte

priviți vă rog şi înțelegeți o dată pentru totdeauna cine iubeşte cu adevărat ultimele îngrozitoarele resturi : ei sunt mînuitorii (îi arăt chiar acum cu degetul) dar ce nebuni şi ei şi cu limba la stele

ori plimbîndu-se în fiecare dimineață pe câmpia dintre armele ultimei (întotdeauna ultimei) jumătăți de an. ei mai aduc multe laude şi atîtea mari servicii şi dumnezeu le va trimite încă o dată pe limbă fluturii - exact pe porțiunea neluminoasă a limbii acolo unde lumina este ca întunericul şi urletul devine încetul cu încetul o pedeapsă de care vor atîrna câteva lanțuri sfinte.

întoarcerea lui immanuel

cu vorbe care știu să păsească străinul acesta ne-a descris mai
multe peisaje înlăcrimate. a spus că un șal plutind peste pră-
pastie pare uneori un joc părăsit la căderea întunericului sau
o boală foarte umilă.

dar priviți o priviți : cămașa lui este de argint. și lungit lîngă
el soarele își aduce aminte cu multă smerenie. veseliți-vă dragilor
căci s-a întors immanuel.

1. inexplicabilă pierdere

lui șerban foarță

inexplicabilă cred inexplicabilă pierdere a dreptei măsuri. acel rumeguș acumulat noaptea cu răbdare în urma sutelor de rîcîituri ascunse : oare să fie el unul din cele trei feluri de a muri ale poetului ?

și de atunci multe se întîmplă : cu indiferență sau cu bucurie toate împrejurările revin - dar vai mîine (la cel dintîi semnn brutal) s-ar putea să nu existe nici măcar o singură dovadă o respirație adevărată o cicatrice. cît o fi acum ceasul în patrie. plîng mașinăriile mării. pe lungi pe ce lungi coridoare.

2. dacă ai fi privit

dacă ai fi privit lumina acelei ultime zile. faima și sîngele se răspîndeau pe vechile locuri. ah și a trecut și a trecut surîzînd prin fața porților înalte ceva de interes universal : un lanț de jurăminte

pînă la această muzică făceam altădată patru cinci salturi abile

regiunea de odinioară își recîștigă faima și sîngele și poetul întîrzie în lumina întunecată coborînd printre aburii pe care nu-i mai poate împrăștia

3. despre felul cum voi trăi

despre apele care m-au învelit. despre galbenul irascibil. și chiar
despre felul cum voi trăi de azi înainte bolborosind - am
visat cîteva vise frumoase ca niște mici animale care se roagă.
dar poetul : pentru că trebuie să găsească un nume supunerii
sale - iată că îl găsește.

4. spectacol

spectacol de zidirea obrazului. privești. martorii înghit promisiuni dulci - însă în adînc fulgerul nu face nici o mișcare. doar uneltele cad cad cad cad. și poetul ? un stîlp de sare. după un an cine îl va mai recunoaște ?

immanuel

norii au carnea bolnavă și ei sînt singurii sfătuitori ai omului
care m-ar fi putut iubi

mîine și mai departe demența

acest om crede că degetele mele au potrivit ceasornicul pe ape
ori șarpele l-au îndemnat spre patria șarpelui - însă n-au fost și
n-au fost degetele mele

în grîul de după asalt : immanuel tu treci mai fericit decît mine
prin toate piețele distrugerii (foarte sărac și fără să-ți amintești
și viclean la pîndă pe urmele marilor îngeri cîntăreți de altădată)

dormi dragostea mea

plânsul în oraş: mîini fricoase îşi schimbă într-ascuns culoarea –
şi încă o noapte izabela va fi a dreptății a nisipurilor (respirația cavalerului printre cavaleri e cea mai galbenă)

şi spre dimineață la castel – dacă s-ar auzi cîntece : o cheie pe buze oho şi pe trădare. dulce strigăt. sarea depusă la porți.
spera să se joace mai frumos (cavalerul în depozite mari de sînge)

tu dormi dragostea mea. sînt singur am inventat poezia şi nu mai am inimă

cronică

pe unde plutiră cetăți vîslește și lacrima
ochiului nostru care este al doisprezecelea
iar dincolo (tînără tînără) o pisică a norilor

pipăie ghiozdanul penarul și călimara
din ghiozdan - pe drumul spre școală
drum de frunză veche noapte bună

noapte bună aici șezum și plînsem
și dacă unei patrii imaculate
pasărea i-a spus din cînd în cînd la revedere

de ce trebuie să ne oprim tocmai noi
și brusc să ne înălțăm la cer

cu oboseală multă cu jumătate din cenușa
acelei industrii dintre cuvinte

pe unde plutiră cetăți ar mai fi oare posibilă
întoarcerea absenței în ambalaje (inimă ochi) de aur

balada lunii într-o noapte veche

aud : automobile în cimitir. și trec : eu însumi în fruntea femurelor a detașamentului. și văd : înger prin fața ușii precum îngerul prin fața ușii

(să descoperi la început intimitatea marelui șurub de aur. o viață cu voce joasă cu plantele putrezite în voce. și din nou viață - prin gaura cheii)

***

luna ucide oh ucide oh ucide șoarecele. ea pîndește după colț un cîine intră sub fruntea lui și acolo plîngînd naște : 1. rostogoliții zece pe mesele de șah 2. sferturile și jumătățile de cuvinte întorcîndu-se acasă 3. în această noapte cu pași îngrozitori pe gheață 4.

la stînga liniștii mele definitive se scufunda o corabie
5. luna

lacrima grădinii

să nu uiți - mi-ai făcut de multe ori semn să pă-
șesc liber prin grădina ta prin casa ta și parcă ieri
coboram sub zăpadă în lacrima grădinii murmurînd
că măcar acum moartea nu va găsi tonul potrivit (va
greși tonul) și colivia ei nu se va legăna sub fereastra
înghețată

dar animalul cel mai blînd îngropatele risipe chiar
gura : toate cîte mor acum ar mai putea muri o dată
- și ce dulce mi se părea înaintarea vocilor pe dru-
muri sau pe ape „îndepărtează felinarul de la fața
mea” pe drumuri „bravo bravo cerșetorului” am fugit
din grădină adio

mi-au dat încălțări cît inima copilului cât degetul bă-
trînul flux - el zeama păcii pentru nesfîrșita strigare
de mamă în afara lumii pe drumuri

cîntecul cavaleristului

hip hop de la o vreme întîmplările decad ca peștii : cerneală și goliciuni din trei părți lăudate și ochiul ah ochiul plutind peste insurecție - alexis leger saint leger leger cavaleria vecinului

mare fusese în timpul vieții mele uimirea acestui oraș fericit mare dragostea mea - alexis leger saint leger leger cavaleria vecinului

și dacă le-aș fi spus că știu totul m-ar fi iubit fără îndoială și m-ar fi uitat până la urmă - hip hop alexis leger saint leger leger cavaleria vecinului

creșteți voi ca floarea porumbului

ascultă - noi nu mai avem nimic de anunțat. au murit acei oameni care s-au născut o dată cu începutul și (plin de sîngele stelelor) l-au tras de creștet în lumea noastră și au spus : creș-teți voi ca floarea porumbului.

***

dacă există în sfîrșit speranța că mă voi putea întoarce o clipă
din drum și cu alți ochi voi privi marea : acel surîzător pas al
inimii

și tot astfel dacă există ceva lipsit de orice speranță : pielea
(piele a unui înger) sub mari semnalizatoare

nuia de cremene și uneori de zahăr

nuia de cremene și uneori de zahăr
a basmelor care ne-au invadat copilăria
doamne
ușor e să mori în numele altuia
omul virgil moare în numele omului vasile
o fereastră este deschisă în stânga
o fereastră este deschisă în dreapta
spre o natură a copiilor proptiți în meditație

atunci mai multe fapte au o mare importanță
că aici (de pildă) e spațiul sufletelor îngrășate cu
suflet de miel
și a fost escaladat
că-n apropiere pe oceane oricare stomac inventează flori

puterea omului pește stă în puterea omului parașută
și s-a trezit din somn îngropată vîsla aceea unică

și doamne

sub acest cuvînt suferă beethoven

sub acest cuvînt suferă beethoven
cu acest cuvînt se vindecă lepra
hei vînători
puneți mîna pe arcurile voastre de aur
să-l prindem și să-l prindem
și să-l ducem în orașul nostru pe deal

mîncau la o masă lungă și bogată

mîncau la o masă lungă și bogată
așa după cum este
obiceiul prin părțile noastre răsăritene şi
pot să spun că m-au întîmpinat cu un tulbure salut
cum să nu mă întîmpine cu un tulbure salut
mîncau
ce să facă
dar mai tîrziu m-au învelit într-un ziar
și neatenți m-au pierdut pe mare
ce să facă şi ei
visaseră trei zile şi patru nopți
insule cu neveste frumoase
şi nevestele se ştie sînt ca sufletul
dar mai tîrziu m-au găsit în burta peştelui
despicau burțile peştilor pe rînd căutându-mă
ce să facă şi ei
prietenii

cineva pe lume are nevoie de mine

cineva pe lume are nevoie de mine
dragostea mea dacă ai nevoie de mine
o dragostea mea dacă ai nevoie de mine
gîndește-te la mine
în spațiul cel mai umilit
te-am sărutat eu mortul

fiecare să-și ascundă îngerul
în buzunar
ca la bîlci ca la
cinematograful mut
poate zborul va țâșni printre zdrențe și urechi
eh ce să-i faci vom fi un biet simbol
și unghiul dintre toate imposibil

te-am sărutat eu mortul

din nou pe sub cearceafuri și albe

din nou pe sub cearceafuri și albe
cămăși întinse pe sîrmă să se usuce
prin cartierul ros de amintire pînă la sînge

nu încape îndoială sîntem fericiți ca trestiile

nu încape îndoială sîntem fericiți ca trestiile
dar într-un singur fel se consideră și justa viață
și liniștea neplătită a plimbărilor cu barca pădurarului
eu unul pândesc soarele răsare dintre cearceafuri
nu prea cunosc această zi cu toate urmările ei
bună ziua vă spun bună ziua-n plină stradă
pentru totdeauna oricine aș fi sînt celălalt
mai exact : o plîngere dulce în bicepsul
marinarului supt de furtună
mai exact : sînt fratele

mi-am uitat casa și numele

mi-am uitat casa și numele e obositor
să-ți știi mereu numele pe de rost
o grigore dumitru iulian ușa de la intrare
se deschidea înăuntru ? și cîinele negru al vecinului
spuneți că mușcă ? și n-ar trebui să umblu cînd e ger
cu capul descoperit prin pădurea de aluni ? am uitat
am avut vreme destulă să uit din creier pînă în degete

aici lîngă dunăre mă înconjoară păsări de tot felul
vrăbii gîște sălbatice specii rare de cocostîrci
și iubirea mea pentru ele se deschide
ca un port ospitalier - poate să vină iarna scitică
voi exista mai departe și voi călători mai departe : ecou
a doi părinți onești reverie de lebădă
auziți : viața : stele scobind încet cîmpia

iubirea pentru tine mamă e și o jucărie

iubirea pentru tine mamă e și o jucărie
cu care nu mă jucasem
și moartea ta nici astăzi n-o înțeleg
consultînd dicționarele docte
ai murit acum doi ani și o sută patruzeci și patru
cu alte cuvinte ai murit acum doi
ani și o sută patruzeci și patru de zile
apără-te
cu atotputerea neființei tale
vezi că sînt dobitocul rarisim care-și iubește morții familiei
cu atît mai devotat
cu cît ei au trecut mai de mult în lumea umbrelor
s-ar putea să rîcîi
peste un timp în neștire lespedea ce-ți
guvernează
putrefacția
și ceea ce
voi scrie va fi o cîntare tristă

de iubire filială începută
cu fruntea pe masă-ntre flori acum

mamă din revolta privighetorii

mamă din revolta privighetorii
mamă dezlănțuită
mamă din toate oglinzile
mamă tu răsuceai cheia aceasta a sîngelui meu oprit
răsucește tu cheia încet încet ca pentru un furt

bătrîni cu permis de trecere

bătrîni cu permis de trecere
îmi pîndesc întoarcerea la țărm
ihihi uite-l ohoho uite-l
așa a fost scris să se consume
ca un medicament slava mea pe mări

lumina unui strigăt din valuri noaptea cum se face
că doar pe ei îi orbește
și scăpare nici nu poate fi pe lumea asta
pentru tine biet marinarule

ihihi ei vin spre tine prăsiți din toată
pînda de pisic a lumii
ohoho și te iau azvîrlindu-te
într-o mașină glorioasă încărcată cu urlete

ioanamaria și lacrimă unitară a zeului

ioanamaria și lacrimă unitară a zeului
ioanamaria și suflet de patru săptămîni
plînsul meu încîlcea pădurile
prin nordul acelei moldave cu păduri
cu păduri din nou cu păduri pentru totdeauna
lacrimă unitară a zeului ioanamaria
suflet de patru săptămîni ioanamaria
plînsul meu cum încîlcea pădurile

uragane de picioare de lupi la țărm

uragane de picioare de lupi la țărm
și în acest decor nevinovatule s-ar putea să visezi
tăcerea care a fost a ta a fost așadar a lacrimei

destinele sînt de lemn vopsit și iarna vine trebuie
vai focul din scoică
și trecutul nostru și iedera urechilor
și saltul ființei noastre la adăpostul stîncilor

spre dimineață lucrurile cele mai dragi

spre dimineață lucrurile cele mai dragi
o cele mai apropiate
au un fel de gură un fel de sînge iscoditor
și rînd pe rînd își abandonează cenușile în salcîmul
din poartă
vocea în neliniștea cîinilor stinși
de pe strada mea care nu mai este o stradă
și intră în carnea fericită a femeii care se trezește
pentru ca împreună să mă părăsească taci !
și naufragiază în marea din fereastră

tocmai organizasem un atac subtil

tocmai organizasem un atac subtil
cînd a bătut la ușa mea iubita
eu i-am deschis cu întunecata
mea mînă dreaptă
după aceea
eu am continuat jocul de șah
tocmai zîmbeam tocmai suceam
în extaz gîtul reginei
o tînăra mea sărmana sărmana regină
tocmai murmurase rugăciunea pieselor de șah
pe care o spun cîteodată și soldații de plumb
și sucește-ne nouă viață gîturile noastre
lemn carne du-ne ispită amin

mai ești orașul în care descifrez străzile

mai ești orașul în care descifrez străzile
cu siguranța unui scamator al plimbărilor
și animal fericit am strigat pe stadioane
în care visător mă desfrunzesc la vremea galbenă a lunii
acum simt că picioarele mi-au devenit
o reîntoarcere de zi cu zi
într-un ospăț universal căci în repedea existență cine
ar ști să profite cuviincios de propria-i naștere

alb oraș ajută-mă să închei cu bine povestea
...și sînt puțin obosit de o mare fericire ce-mi va veni
și iată mă adulmecă din platani din asfalt din arama
revărsată pe marile edificii

din munții pe care

din munții pe care oricine și-i
aduce aminte
o prăștie vine în întîmpinarea cărnii
a cărnii care auziți tropăie la ușă
carnea integrală cu clopote
cu reclame cu tălăngi cu clopote
preacumsecade lucrător cu ziua
carnea noastră cred că nu mai poate să scape

copilul vînzîndu-și jucăriile și în depărtare un cor

copilul vînzîndu-și jucăriile și în depărtare un cor
în ceață în ceață corul
nu este corul este mitraliera sînt : absintul
și păsările născătoare de dumnezei

he indianul vostru bătrîn care tot roade la oțele - totul
totul se dă în leagăn înafara
și înăuntrul meu
copilul pornit pe un drum bătut în cuie
gata a pornit nu există întoarcere și nu mai există
frumoasele umbrele de soare : frumoasele rezolvări

ca lucrul pre lucruri călcînd

ca lucrul pre lucruri călcînd
ca palme pe treptele umede
pînă cînd ochiul stîng mi se face
de vulpe nerușinată
pînă unde se stă pe cîntar și se rontăie trandafiri

și trestia asta în lampa stinsă
ce urmărește cu atîta încăpățînare
pînă cînd ochiul stîng mi se face
de vulpe nerușinată
pînă unde se stă pe cîntar și se rontăie trandafiri

ar fi din ce în ce mai greu

ar fi din ce în ce mai greu
să spui am o cheie am un lacăt
aici au fost bune cîmpuri de vînătoare
ale strămoșilor totuși plec
eu sînt vezi bine ciclistul de toți recunoscut
cu universul în ceafă sînt poetul scafandrul cel cuminte

celui care pleacă la ora cînd noi mai dormim
omului care se duce și se tot duce înfășurat în sunete
să-i iertăm umbra vezi bine nu e a lui
limba i-ar fi umilă
iată și-ar depune și unghiile pe
masa veche

ea vine întotdeauna aici

ea vine întotdeauna aici femeia pe care nu de mult
ei o claustraseră în lumea cu papagali reverențioși
poate în curtea mică
stropită și măturată a bunicilor de la țară
și unchiul ochelarist bunicii și vecinii
habar nu au mărunții slujbași
că ea tot vine de patru mii de ani
lîngă un semn de călătorie nenorocoasă
scîndura cu anul și cu numele corăbiei scufundate pe
aici pe aproape
cine să mai aibă curiozitatea sau cel puțin răbdarea
să-și aducă murmurînd aminte nimeni

pe nisipul măcinat de vulpi lunatece oarbe
vino tu cu hohotul tău
pe care timpul îl parcurge disperat în toate direcțiile

și „dă-mi mîinile tale dă-mi mîinile tale dă-mi
mîinile tale”

demult (alaltăieri) cu ce pași am pornit

demult (alaltăieri) cu ce pași am pornit
și calc iarba și dreptatea greierilor și ajung tocmai
acolo unde se războiește luna cu pruncii

după această magazie vopsită-n galben
se sfîrșește încă un oraș iubito poți să rămîi : tu
cuvintele prietenului nostru mai stăruie-ntr-un vîrf
de plop alb doar pentru mine

cineva totuși luminează
poate cu nouă șerpi sub limba abia născută
și hai să credem că mai are
importanță doar faptul
că cineva luminează totuși în largul nopții

credeam că între o sabie și cealaltă

credeam că între o sabie și cealaltă vor crește
turme de porci
va înflori lilacul

eu cu propozițiile altor popoare aici pe masă
tu cu mîini mai bătrîne într-un sac din piele de animal

dar printre marile roți ale timpului
și printre marile roți ale timpului

vai și amar

vai și amar de o pasăre vil de o mîță vil
și chiar de o maimuță vil
cea care locuiește lîngă foc

iese din cînd în cînd
din oamenii folositori pe brînci
cu toate cele șaptezeci și nouă de fracturi proaspete
ehehe să-și întîlnească umbra
ca o ninsoare desenată cu creta
pe asfalt de copilul gînditor vai
și amar

vei spune

vei spune că asta e viață și eu voi spun că asta nu e viață
și mai apoi cît echilibru pe o sîrmă-n singurătate
noi ne iubim în măsura în care ura ta împotriva pietrelor
este și ura mea împotriva pietrelor

privește într-acolo și ai să vezi cum atîrnă cumințenia
pământului
pieptănată dulce - deasupra patului în care ne mai iubim

plămînii pe patru scoarțe oltenești

...țuculescu

plămînii pe patru scoarțe oltenești
și toate răscrucile drumurilor sîngelui
pentru că azi am văzut am auzit am înțeles

oboseala
mi-o simte păianjenul blond pe tavan
iar dacă aprind lumina păianjenul dezertează
în geometriile în vreme ce oboseala
amestecă iar strictețea ceasornicului cu viața imprevizibilă

și eu oprit parcă de douăzeci de ani la miezul nopții
spun că e bine și spun că e frumos
deși s-ar putea să rămînem (în oase
ca un rest de zîmbet) numai și numai cu oboseala asta
roșie
de animal - care duce în ispită ceasornicele

te rog beatrice să ne întîlnim

te rog beatrice să ne întîlnim
te rog și n-ar trebui să te rog
mîine seară în steaua vega

îmbrăcat cu o haină albă simplă ușoară
fără cravată fără să-mi amintesc
versuri sau alte lucruri frumoase din naştere
simplu pe măsura hainei mele
voi coborî din tramvaiul 709
cu o flacără la butonieră
cu un pui de şopîrlă în palmă
să mă poți recunoaşte imediat

te rog beatrice te rog beatrice te rog
la ce oră omenească vei vrea
mîine seară în steaua vega

toată dimineața a cules flori

toată dimineața a cules flori
mai ales trandafiri albi : i-a adus
înăuntru - dar ea n-a mai venit bătînd
cu prudență în ușă (numai cu sufletul)
ca ploaia sau ca vorbele șoarecilor

anotimp incisiv ca un lătrat
și el gîndindu-se cum vor sta
o săptămînă sub același acoperiș
în camera lui - trandafirii albi
alături de inconștiența degetelor lui

la piața la chioșcul la cinematografele

la piața la chioșcul la cinematografele
lîngă biserica sfîntul gheorghe nou după colț
unde prăvălii își pun laba lor pe trei metri de soare
și chiar mai departe peste deal peste nouă dealuri cîntînd

înotînd în panere ei se retrag discret spre bucătării
le dau voie să lucreze cu mîinile mele poftim
să descuie dacă vor un genunchi de copil
să mai descuie și izvorul - să mai benchetuiască osul

eu de sus de pe deal nu știu cum privii pentru totdeauna

eu de sus de pe deal nu știu cum privii pentru totdeauna
din dreapta turnului dintre animale rănite (glorioși sîntem)
ce m-ar costa să proclam drept genial
un anumit fel al tău femeiesc de a putrezi

eu dacă vrei să știi privii lumea
prin șira spinării tale slabe

vreme a călătoriilor ieftine a noastră avem mijloace
și din toate punctele de vedere a sosit clipa
și sării dintr-o insulă într-un cer
dintr-un palmier într-un fluture
eu care privii lumea prin șira spinării tale
ducă-se acum ochii mei pe trei sănii înapoi la vavilon

oricît ți-ai biciui degetele : inutil

oricît ți-ai biciui degetele : inutil
sau ți le-ai înhăma : tot inutil
și dacă totuși m-aș fi întors s-ar fi întîmplat întocmai așa
m-aș fi întors cu gînduri bune și liniștit în acea noapte
de șase spre șapte decembrie
ba chiar mi se pare că m-aș fi întors fredonînd
o melodie veselă
o întoarcere în casa la casa eh casa
sub prin peste pe casa mea
la douăsprezece fără cinci

cînd umbra marinarului
calcă prin amintirile plopului

și intrînd în antreu știind dinainte ce mă așteaptă
m-aș fi lovit groaznic de un cuvînt uitat
acolo lîngă cuier pe o bucată de piele galbenă

și aș fi căzut cu fața la pământ
și aș fi plîns făcut grămadă grămăjoară
lîngă un cuier sculptat cu flori cu păsărele

piele inegală în vînt și frunză a plopului

știu că ai fugit

știu că ai fugit
din cetățile unde muriseși
îndelung asediat - știu chiar și asta
dar la care ceas al nopții
începînd cu a cîta vertebră devii
tu cu adevărat fratele meu

venind spre mine palid și clar
mai puțin palid și mai puțin clar
pe drumuri torturate
cu al cui glorios trecut mă cauți

se eliberează fruntea cireșului sub balcon
descresc porumbeii

o ceața
o confuzia necesară
a zorilor în care s-au înecat saxofoane
și cu tunet cădem fiecare în sufletul altcuiva

ca și cînd am mai putea să admitem

ca și cînd am mai putea să admitem
pelerinajul înzăpezit al vrăbiilor
între fereastra noastră și lacrima noastră
ca și cînd ne vom iubi o draga mea
depășind sportiv mileniul celuilalt
și cavalerește trădarea
plănuită cu flori de liliac alb în mînă
ca și cînd o draga mea vom fi
copiii fără granițe naștere lîngă naștere
lîngă aceste morminte orbitoare

vino

vino
povestește-mi despre capul vițelului
în zori pe masa albă din bucătărie
bunica noastră cea de toate zilele
cînta o triluli tri
luli
sîngele scurs nu-l voi da la cîini
nici ghiocelul și cu atît mai puțin
nepoții cu drăguțe nasuri murdare

tu pe o masă albă
tu pe un helești atlantic
hei tu jumătate din capul vițelului
hei tu

și astfel cu cîtă duioșie mi-ai spune : măcelar
regescule măcelarule ochi săpător
vino

și nimeni

și nimeni
nu se îngrozește se aud apele orbind
și atîtea perechi de buze rătăcite prin coșurile
gunoierilor domnișoară elevă
domnișoară studentă
o ! moarte însămînțată
singurătatea se înalță lîngă poduri
oboseala cu lumînarea ei

soarele strigă și cade în frunze

soarele strigă și cade în frunze
în singurul parc al orașului
copiii orașului se fac încet mari
fără teamă la umbra doicilor
care croșetează aici de mai multe decenii
copiii orașului se fac mari - îmbrăcați
în coaja teilor tunși ca școlarii
doicile croșetează vitejește pentru nimeni
dorm ele cu ochi de iepure pentru nimeni
și eu pe aici - liniștit și cu mîinile în buzunare
privesc atîta doar
știu că toamna e de ajuns să privești
distanța dintre copac și dispariție

după o oră inventez acel cuvînt verde
ca ochiul tău verde în trei mări deodată

vezi auzi din nou : fii inima mea

vei auzi din nou : fii inima mea
simplu : deschizi doar niște canale
care din obișnuință nu mai duceau nicăieri
apoi îți arzi hainele
o piele febril descheiată
încă om
mîine poimîine doar mărturia lui poate amintirea
cu haosul ei frățesc : și mai mic uriaș inimă și
așadar așadar devii a doua mea inimă
apropie-te

la toate acestea ce vei răspunde ? fără un cuvînt
vei părăsi la noapte orașul
și absența ta : o cicatrice pe un perete de aer
micșorîndu-se din ce în ce din ce în ce

Postfață

Notă bio-bibliografică

Postfață

În anii afirmării poetului Virgil Mazilescu, acea parte grijulie a criticii noastre neîncetat alarmată de ce-ar putea să li se întîmple scriitorilor se afla angajată într-o campanie de prevenire a primejdiei modelor, a fugii după inovații, a căutării cu orice preț a formulei inedite. În văzduhul libertății regăsite, circulau, e adevărat, teorii, mai vechi sau mai noi, ale limbajului artistic, se descopereau sau redescopereau direcții moderne ale lirismului și, nu o dată, formulele erau adoptate în grabă, superficial, ca într-o euforie a saturnaliilor. Totuși, un asemenea climat al experiențelor formale poate fi evocat, astăzi, cu simpatie. În fond, poeții nu făceau decît să mediteze cu glas tare asupra uneltelor și, îmbătați de conștiința de sine a poeziei, își luau dreptul să se răsfețe sub ochii atenți, prea atenți, ai critici, care, dominată, ca totdeauna, de instinctul puterii, rîvnea neinspirat la reabilitarea spiritului maiorescian al ordinii.

Dacă parcurgi cronicile din acea vreme - ca, de pildă, cele dedicate primelor două volume ale lui Virgil Mazilescu (*Versuri*, 1968 ; *Fragmente din regiunea de odinioară*, 1970) - remarci imediat că starea de vigilență a criticii și năravul ei pedagogic

incurabil au reușit să imprime pînă și analizelor elogioase un sens interpretativ prioritar. Cei mai mulți vedeau, înainte de toate, suprarealismul de rețetar, dispersia sintagmatică, dicteul și colajul, exprimarea voit antipoetică, indiferența ortografică și prozodică. Se recomanda, evident, renunțarea la poză, la confecție, la artificiul estetizant și, mai ales, la ambiția reabilitării „trucurilor" avangardiste. Era aceasta optica privilegiat a momentului, deviația optică privilegiată, adică, și ea a făcut să ne gîndim, de atunci încoace, la poezia lui Mazilescu, în primul rînd ca la un fel de ecou tardiv al suprarealismului : căzut, va să zică, sub înrîuriri, ce putea fi el, autorul, decît un contestatar, încă unul, al ținutei ireproșabile a poeziei, un amator de teribilisme, încă unul capabil să cread că renunțarea la instrumentele ortografice și la punctuație modernizează lirica.

*

Iată, însă, că, la zece ani de la volumul de debut, această nouă, cuprinzătoare carte de versuri semnate de Virgil Mazilescu relevă aceeași abolire a punctuației, aceeași dispunere tipografică, semnele, aceleași, ale destrămării logicii discursului, aceeași inconsevență a imaginilor. Este o consecvență care alungă bănuiala unui amatorism al înnoirilor, schimbă, oarecum, datele problemei (situației) și ne interzice flecărelile în jurului „onirismului" și suprarealismului - ca extravaganță juvenilă. Cu toate acestea, analizei noastre tot bizareria planului formal al textelor și ce consecințe lirice ar avea imaginarea de către cititor a acelor tranzacții ale autoruli cu textul său care se pot omologa unei gestici

simptomatice ?

Dar, mai întîi trebuie să ne obișnuim cu fațada, adesea amăgitoare, a versurilor. De exemplu - ca să începem cu ce sare imediat în ochi - renunțarea la majusculă, la punctuație, la indicatorii deplinei coeențe și, în genere, la semnele luării în stăpînire (posesie) a propriei rostiri ar putea indica înregistrarea, ca întîmplătoare, a fluxului gîndirii, oprit, spre a fi consemnat, într-un loc lipsit de importanță :

> acum dacă tot bem o băutură care se poate bea
> și tu pui degetul cu sfiiciune mare pe melodie pe
> gîturi : la masa pătrată abia pielea a doua pe
> stîlp e poezie cu acei șerpi de sărbătoare pîndind
> acei șerpi de sărbătoare, prea mulți fluturi arși
> pentru un singur suflet.
>
> .....

De asemenea, numărul mare de versuri ce se opresc mereu și inexplicabil (ca într-n lapsus intermitent) ori suspendă agățate de cele mai neașteptate părți de propoziție sau părți de cuvînt, ca în fața unui gol al memoriei se străduiesc, parcă, să sugereze absența silinței constructive și, prin extensie, însăși absența stăpînului, a celui ce supraveghează și voiește :

> întins de bunăvoie pe spate să trăiești acum
> amestecat cu răsuflarea cailor. acești țărani
> cumsecade ară de-a dreptul în cer. și își
> recoltează umbra și se felicită la

sfîrșitul fiecărei săptămîni. copilule copilule
copil : în plopi e o precizie de triplu salt mortal.

Ca și cum și-ar da curaj, curajul unui om obosit, poetul ciocănește, din loc în loc, stereotip, traseul cu cîrja lui *nici vorbă*, *fără îndoială*, *nu încape îndoială*. Prea puțină energie pare a avea sau a-i mai fi rămas pentru a se smulge inerției. Adeseori, după ce, cu efort, izbutește să organizeze o strofă sau două într-o ordine cît de cît plauzibilă, abandonează brusc și continuă fără schimbare, multă vreme, uneori pînă la sfîrșit, un soi de telegramă lungă, somnambulică, nepăsătoare de repetări, de gîtuiri sau de alunecări digresive, abia în stare de mici intensificări interjecționale :

priviți vă rog și înțelegeți o dată pentru tot-
deauna cine iubește cu adevărat ultimele îngro-
zitoarele resturi : ei sînt mînuitorii (îi arăt chiar
acum cu degetul) dar
ce nebuni și ei
și cu limba la stele
ori plimbîndu-se în fiecare dimineață pe cîmpia
dintre armele ultimei (întotdeauna ultimei) jumă-
tăți de an. ei mai aduc multe laude și atîtea
mari servicii și dumnezeu le va trimite încă o da-
tă pe limbă fluturii exact pe porțiunea nelumi-
noasă a limbii acolo unde lumina este ca întu-
nericul și urletul devine încetul cu încetul o
pedeapsă de care vor atîrna cîteva lanțuri sfinte

Abulic ar mai vrea să ni se arate a fi poetul cînd, uneori, nici măcar nu se ostenește să-și potrivească glasul pentru a-și deschide solemn, cum se obișnuiește, poemul:

> și după ce am zis să nu ne mai spînzurăm sîntem
> sătui c'est fini : această floare de nufăr :
> am ajuns la această concluzie în vreme ce ploaia...

Se înțelege că, astăzi, la peste un deceniu de la debutul poetului, nu mai luăm asemenea efecte de regie drept ceea ce nu sînt, indciile unei umilințe adînci, ale unei indiferențe formale și existențiale. Dimpotrivă, considerăm că se poate vorbi aici de o adevărată stilistică a eschivei și că toate aspectele formale amintite mai sus - pînă și acest mod de a începe poemele ca și cum cineva ar continua să gîndească dintr-odată cu glas tare - sînt tot atîtea mijloace prin care poetul năzuiește să-și bruieze mesajul în punctele lui importante (începînd cu locul unde se află) și să eludeze, astfel, compromisul pe care îl presupune confesiunea.

De o inexplicabilă pudoare, el caută mai întîi să-și „avarieze emițătorul”, să-și ruineze, pe cît posibil, conturul pregnant al eui său creator despre care ne face să credem - într-o încercare de scoatere a lui din cauză și de depersonalizare a poeziei - că e detașat, nevolnic dezlegat de responsabilitate, nepăsător de ce reprezintă și ce poate schimba. Înstrăinată se arată a fi ființa de gest și de rostire și o altă gură spune povestea. Cum un început de comunicare ar fi posibil chiar și în aceste condiții, pentru ca sintaxa să nu încerce cumva tentația coerenței, Virgil Mazilesc distruge, la vreme, punțile, destramă tendințele de închegare, sparge și

risipește cioburile unor cristalizări, ne dispersează atenția prin sîcîitoare alunecări, recurge la colaje disonante, voit artificiale, ne împinge în neașteptate coridoare labirintice, deschide diversiuni parantetice aparent spontane.

Dar - și aici se află nexul artistic al poeziilor - o face totdeauna lăsîndu-ne, într-o măsură, să observăm că o face, lăsîndu-ne să presupunem că numai un motiv adînc, ca o rană greu de arătat, l-ar fi putut stînjeni.

Să fi fost numai atît și tot i-ar fi fost suficient poeziei să se cuprindă de lirism. Căci oroarea, întrucîtva vizibilă, a autorului de coerență și de perspectiva de a fi înțeles pînă la capăt și chiar de a ajunge elocvent, devine o metaforă a sfielii. Deturnarea în absurd sau în altceva a oricărui început de mărturisire, revenirea, resimțită ca o bruscă retractare, la monologul năuc și astenic sînt, de la sine, sinonime ingenuității dezamăgite.

Cîteva emanații sufletești apucă să treacă o clipă înaintea căderii stăvilarelor și, dacă am aduna cu insistență ceea ce reușește să răzbată la noi, am descoperi că e vorba de neîmplinire, de nostalgie, de amărăciune, de singurătate, de deșertăciune și, în poeziile mai noi ale volumului, de exasperare și sarcasm disperat și fără obiect. Adică, oricum, de ceva nu cu totul neobișnuit în aria poeziei. Însă faptul că autorul interzice sentimentului să capete durată, că închide subit aburul liric pe cale să figureze o stare și, mai ales, că sîntem în măsură să observăm toate aceste manevre adîncește efectul și întărește credința noastră într-o tensiune de nesuportat a trăirii și retrăirii, ca și în posibilitatea ființării unui ținut

neasemuit al spiritului care se cere protejat. Cu mult mai ușor de reperat în zona de poezii inedite a volumului este un element stilistic care stîrnește mai decis facultatea noastră de închipuire a figurii spiritului creator. Ca și cum ar fi obsedat de ceva ce ține de radicalizarea raporturilor sale cu lumea și cu nălucile idealurilor, poetul reia cu ostilitate îndărătnică părți ale versurilor ca pentru a și le pironi în memorie și a-și consolida repulsia și mizantropia ; el se trezește repetînd, cu un fel de vehemență uscată, cîte un cuvînt, cîte un fragment din propria vorbire sau din frazele auzite cîndva și pe care și le reamintește acum pentru că semnalaseră pervertirea ireversibilă a omenescului :

răspunde la marile și micile strigăte sînge
bea numai cald : oribilă este speranța
oribilă este
sub cerul mai galben ca frunza ca floarea

să-ntind acum mîna (oribilă ah
și devastatoare) fiindcă uitasem
cum se întinde o mînă și cum se retrage

cum se întinde o mînă și cum se retrage
sub cerul mai galben ca frunza
mai galben ca floarea

În timp ce parcă s-ar decide să ne vorbească și cine știe cum dezgustat, își pierde încă o dată și încă o dată suflul, poetul își dezvăluie preocuparea mistuitoare de ceva cu mult mai grav.

Poate că nimic nu incită percepția lirică într-o mai mare măsură decît putința noastră de a închipui atitudini și gesturi.

În versurile acestui volum rătăcește o ființă a cărei deznădejde e trădată de gesturile imanente sintaxei sale și mai ales de felul cum își ferește de noi ochii înlăcrimați.

EUGEN NEGRICI

Notă bio-bibliografică

Născut la 11 aprilie 1942, în localitatea Corabia.

Studii : Facultatea de limbă și literatură romînă.

Debut în presă : 1966 (în „Povestea vorbii”, supliment al revistei „Ramuri”, editat de Miron Radu Paraschivescu).

Debut editorial : 1968 (**Versuri**, Editura pentru literatură ; volum distins cu premiul revistei „Luceafărul”).

Colaborează la publicațiile : „Luceafărul”, „Tribuna, „România literară”, „Cronica” etc.

Mențiuni critice : Valeriu Cristea („Amfiteatru”, august 1968), Mihail Petroveanu („Viața românească”, octombrie 1968), Ion Caraion („Viața românească”, august 1968), Laurențiu Ulici („Luceafărul”, 16 noiembrie 1968), Nicolae Manolescu („Contemporanul”, 21 iunie 1968), Șerban Foarță („LuȘeafărul”, 4 ianuarie 1969), Dan Cristea („România literară”, 18 februarie 1971), Dan Laurențiu („LuȘeafărul”, 30 ianuarie 1971), ViȘtor Felea („Tribuna”, 18 martie 1971), MirȘea IorgulesȘu („România literară”, 24 iunie 1981 ; „LuȘeafărul”, 26 iulie 1975) etȘ.

Volume publiȘate : **Versuri**, Editura pentru literatură, 1968 ; **Fragmente din regiunea de odinioară**, Editura Cartea RomâneasȘă, 1970.

TraduȘeri : Jean Amila, **Luna la Omaha**, Editura Meridiane, 1970 ; JaȘk SȘhaefer, **Generalul Pingley**, Editura Univers, 1973 (în Șolaborare) ; Fernand Fournier-Aubry, **Don Fernando**, Editura Meridiane, 1978 ; Willa Cather, **Cazul din Grover Station**, Editura Univers, 1978 (în Șolaborare).

SUMAR

prefață 5
ar putea fi el arpentorul 7
serbările (1, 2, 3) 8
*** (ce-i spune un perete altui perete) 10
*** (nisip și pietre) 11
prima poveste pentru ștefana 12
oameni 14
*** (în ochii celui ce privește) 15
de pe corabie 16
sub stele reci 17
*** (cît de limpede știu unii) 18
legendă 19
obiceiul de a rupe hîrtiile destinate viitorului 21
epidaur 23
pînă și zîmbetul 24
dealuri și văi și cîmpii 25
*** (o după-amiază cu grădini) 26
*** (viață moarte) 27
speranța 28
șatov 29
kirillov 30
stepan trofimovici verhovenski 31
nikolai stavroghin 32
copilăria lui franz kafka 33

a doua poveste pentru ștefana 35
a treia poveste pentru ștefana 37
miere pe limbă 38
sfîrșitul anotimpului 39
magie 40
cuvintele unui prieten 41
*** (încet și mai repede) 43
*** (fără teamă) 44
*** (amintiri care au prins rădăcini) 45
*** (perechi perechi se legănau la orizont) 46
coline verzi 47
*** (ca razele de dimineață) 48
o mare groapă comună 49
lecția mea : o tu simplitate 50
visul 51
flori albastre 52
gura ta ca un semnal rătăcit 53
prietenii 54
o pedeapsă de care vor atîrna cîteva lanțuri sfinte 55
întoarcerea lui immanuel 56
1. inexplicabilă pierdere 57
2. dacă ai fi privit 58
3. despre felul cum voi trăi 59
4. spectacol 60
immanuel 61
dormi dragostea mea 62
cronică 63
balada lunii într-o noapte veche 65
lacrima grădinii 66
cîntecul cavaleristului 67
creșteți voi ca floarea porumbului 68
*** (dacă există în sfîrșit speranța) 69
nuia de cremene și uneori de zahăr 70
sub acest cuvînt suferă beethoven 72
mîncau la o masă lungă și bogată 73

cineva pe lume are nevoie de mine 74
din nou pe sub cearceafuri și albe 75
nu încape îndoială sîntem fericiți ca trestile 76
mi-am uitat casa și numele 77
iubirea pentru tine mamă e și o jucărie 78
mamă din revolta privighetorii 80
bătrîni cu permis de trecere 81
ioanamaria și lacrimă unitară a zeului 82
uragane de picioare de lupi la țărm 83
spre dimineață lucrurile cele mai dragi 84
tocmai organizasem un atac subtil 85
mai ești orașul în care descifrez străzile 86
din munții pe care 87
copilul vînzîndu-și jucăriile și în depărtare un cor 88
ca lucrul pre lucruri călcînd 89
ar fi din ce în ce mai greu 90
ea vine întotdeauna aici 91
demult (alaltăieri) cu ce pași am pornit 93
credeam că între o sabie și cealaltă 94
vai și amar 95
vei spune 96
plămînii pe patru scoarțe oltenești 97
te rog beatrice să ne întîlnim 98
toată dimineața a cules flori 99
la piața la chioșcul la cinematografele 100
eu de sus de pe deal nu știu cum privii pentru totdeauna 101
oricît ți-ai biciui degetele : inutil 102
știu că ai fugit 104
ca și cînd am mai putea să admitem 106
vino 107
și nimeni 108
soarele strigă și cade în frunze 109
vei auzi din nou : fii inima mea 110
Postfață 113
Notă bio - bibliografică 119

Lector : MIRCEA CIOBANU
Tehnoredactor : : GHEORGHE CHIRU

Apărut: 1979. Bun de tipar: 18.6.79. Format : 16/70X100. Tiraj: 2520. Hîrtie offset A 70X100/ 100 g/m2. Coli tipo : 7,75. Coli. ed. : 1,97.

Tiparul executat sub comanda 180 la I.P. „Filaret”
str. Fabrica de chibrituri nr. 9-11, București.
Republica Socialistă România